

Deteta zlate sanje.

Mati:

„Večerni mrak se storil je
Vže luna vstaja na višave,
Sè stolpa zvon zaoril je
Nebeški glas „Marija ave“,
Počivat pojdi dete malo
Vže je napočil pravi čas,
Za danes delo si končalo,
Molitev moli še na glas.“

Moli:

„Angelček božji, ti váruh si moj
Po višjej dobroti jaz varvanec tvoj,
Pri postelji mojej na stráni mi stoj
In čuvaj, in váruj me zlêga nocój.“

Mati:

„Zaziblje te krilatec zlati
In noč pri tebi prebedí;
Ko te prekriža skrbna mati,
Od tebe vsako zlò zbeži;
In Bog ti dal bo mirno spanje,
Da pridobiš si novo moč,
Mej spanjem dal ti zlate sanje,
Zaspančkaj dete, lahko noč!“

Sanje:

Dan se je nagnil in noč je prišla,
Vlegla na zemljo se črna temà,
Zvezdice svitile na nebu blesté
K časti in slavi nebeškeje goré.
Nebeška kraljica, visoka gospà,
Marija Devica je k meni prišla;
V naročji jej Dete se mило smehljá
In k sebi me kliče, da nekaj mi dá.
Jaz k njemu se bližam in — tresem se
On dé mi prijazno: „Ne boj se me!“

Oj dete preljubo, ti ljubček si moj,
S tebój se jaz hočem igrati nocój.“
In dá mi konjiča lepa dvá
Konjiča rumena — od zlatá;
Voziček za njima vprežen je
In v zlatu in srebru leskeče se.
In vozim jaz Dete po cesti krasni
Po kojej se bíserov tisoč iskrí;
Lepôte se moči nagledati ní
Krasôte mogoče povedati ní.
In Dete se meni prijazno smehljá,
Nakrát sva z vozičkom do hlevca prišla.
In vstavim konjiča, ter sprežem ju
In v hlevček zlati privežem ju.
Tam jesta rumeno pšeničico,
Srebrno pijeta vodičico
Nebeško se Dete mi spet nasmejí
V nasméhu prijazno takó mi velí!“
„Ker vozil nocój si Rešnika svetá
V spomin ti konjiča on zlata podá;
Ohrani konjiča od zlata obá
Nedolžnost nebeško in čistost srcá.“
In rekši besede nebeške mi te,
V višave nebesne izginilo je.

Vzbudí se:

Krásne sanje, zlate sanje
Sanjal sem nocój,
Vozil zlati sem voziček
V njem je bil Zveličar mój.
Dva podaril mi konjiča
Krasna in zlatá,
To nebeška je nedolžnost
In čistost srcá.
Ta konjiča bom ohranil
— Zlata sta obá, —
Saj ju sam mi je podaril
Rešenik svetá.

Milan Šašelj.

